

Arrest

nr. 271 817 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73 / B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 november 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer

42 149 van 22 april 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 21 april 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 augustus 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en op 14 december 2012 wordt zij ongegrond bevonden. Nadat deze weigeringsbeslissing door het bevoegde bestuur werd ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nummer 109 471 van 10 september 2013 het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker ertegen had ingesteld. Op 28 juni 2013 wordt de voormelde medische verblijfsaanvraag andermaal ongegrond bevonden.

Op 18 december 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 21 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2016 wordt deze aanvraag zonder voorwerp bevonden. Bij arrest met nummer 179 680 van 19 december 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 5 april 2013 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 april 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 28 juni 2013 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten en wordt hem tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Aangezien de verzoeker op de terechtzitting van 19 februari 2016 niet verschenen was en hij evenmin vertegenwoordigd was, verwierp de Raad bij arrest met nummer 162 602 van 23 februari 2016 het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 29 april 2019 dient de verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 november 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 november 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2019 werd ingediend door :

*R., A. K. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Nigeria
geboren te O. (...) op (...).1981
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.12.201 en verblijft sindsdien illegaal in België (met uitzondering van de periode van 05.04.2013 tot 28.06.2013 in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter).

De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en bijna twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek als buitengewone omstandigheid, medische problematiek die bovendien een ver transport zou bemoeilijken. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee medische attesten dd.06.01.2013 en dd. 22.07.2013 van dr. B. (...) en twee psychologisch attesten dd. 03.02.2012 en 26.12.2012. Echter, we stellen vast dat de voorgelegde attesten dateren van meer dan acht jaar geleden en dus geen enkele actualiteitswaarde meer hebben. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel of dat hij nog steeds in behandeling is. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenmin recente medische stukken. Het is dan ook niet duidelijk of het medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat transport naar het land van herkomst voor hem onbetaalbaar geworden zou zijn. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat het transport naar zijn land van herkomst onbetaalbaar zou zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging, voor zijn leven en voor zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, voor zijn leven en voor zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Nigeria (waar de toestand gevaarlijk en zeer grillig zou zijn en waar het nog nooit zo gevaarlijk geweest zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Nigeria geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij absoluut in België zijn familiaal en sociaal leven verder wenst uit te bouwen. Een gedwongen terugkeer zou een manifeste inbreuk en schending betekenen van het recht van betrokkene op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene één oom heeft die in België zou verblijven, maar betrokkene maakt geen melding van dit familielid in zijn aanvraag 9bis. Uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Nigeria bestaande uit zijn ouders, zijn vier zussen en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een vijftiental getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over zijn integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van

de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was en een werkbefoete voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 26.04.2010 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf van meer dan tien jaar in België. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien het behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij op heden aldus meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat betrokkene meer dan werkbereid zou zijn, dat hij over een arbeidsverleden zou beschikken in België, dat zijn motivatie en kennis om te werken zeer overtuigend zouden zijn, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich maatschappelijk te integreren, dat hij maximale inspanningen zou doen om de Nederlandse taal te leren, dat uit de voorgelegde getuigenverklaringen, waaronder één van dhr. Bart Tommelein, burgemeester van Oostende, zou blijken dat hij vriendelijk, respectvol, beleefd, werkbereid en behulpzaam zou zijn, dat hij zich onmiddellijk in het arbeidscircuit zou kunnen inschakelen, dat hij voor een inkomen voor zichzelf zou kunnen zorgen, dat hij reeds ingeschakeld was in het interim circuit, dat hij een slagersopleiding gevolgd zou hebben, dat hij perfect in staat zou zijn om handenarbeid te verrichten, dat hij niet de intentie zou hebben om afhankelijk te worden van de sociale voorzieningen, dat hij zich perfect geïntegreerd zou hebben, dat hij lokaal verankerd zou zijn, dat hij een gedegen kennis van de Nederlandse taal zou hebben, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals contracten van uitzendarbeid, een onthaalbrochure flanders bakery, het addendum bij zijn inburgeringscontract, verschillende getuigenverklaringen, een werkbefoete, zijn bankkaarten, zijn SIS kaart, zijn bloedgroepkaart, zijn jobpass en een attest dat hij geen financiële steun ontvangt van het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Op 18 november 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 29 november 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: R., A. K. (...)

geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: O. (...)
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de motiveringsverplichting vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Verweerster motiveert haar beslissing louter door te stellen dat:

- *De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen;*
- *Tal van elementen van de aanvraag van verzoeker de grond van de zaak en niet de ontvankelijkheid ervan betreffen;*

Er is wel degelijk sprake van een ontvankelijk humanitair regularisatieverzoek dd. 29/04/2019 (zelfs na - 2 - eerdere afgewezen verzoeken).

Evenzo wordt nimmer iets uiteengezet over de (administratieve) fout bij Stad Oostende, na regularisatie-aanvraag dd. 31/01/2016, waarbij Stad Oostende eerstens foutief een beslissing dd. 14/03/2016 tot niet inoverweging had genomen, kennisgegeven eveneens op 14/03/2016, nu zij geen rekening hield met de interne mutatie en zijn voordien reeds aangegeven nieuw verblijf aan de (...) te 8400 Oostende, waar verzoeker ook wel degelijk verbleef (en aldus niet langer aan de (...) te Oostende, alwaar het huurcontract aflopende was).

Op 24/03/2016 trok Stad Oostende deze foutief genomen beslissing dd. 14/03/2016 evenwel in, mede middels kennisgeving van een attest van inontvangstname met betrekking tot het een humanitair

regularisatieverzoek dd. 31/01/2016, attest hetwelke ongetwijfeld aan verweerster doorgestuurd werd, zodat zij hiervan eveneens in het bezit is.

Dit procedureel gebrek minstens mankement is nimmer in rekening gebracht laat staan vergoeilijkt.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen (zowel met betrekking tot het asiel als de - medische en humanitaire - regularisaties als het bevel het grondgebied te verlaten) beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt, daarbij onder meer rekening houdende met de criteria van de ministeriële instructie dd. 19.07.2009 om zodoende niet tot een schijnbaar willekeurige beslissing te komen die tevens het vertrouwensbeginsel zou schenden.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker al jarenlang (meer dan 11 jaar!) in het Rijk verblijft (zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden) en waarbij medische begeleiding noodzakelijk is.

Het te beschermen gezinsleven blijkt ongetwijfeld uit het administratief dossier en is ook welgekend bij de diensten van de Burgemeester van de stad Oostende, bij wie verzoeker zijn aanvraag in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 heeft ingediend, waarna de Burgemeester van de stad Oostende na woonstcontrole, deze had overmaakt aan verweerster.

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, door verweerster geschonden.

Verweerster houdt geen werkelijke rekening met het opgebouwd sociaal weefsel in het Rijk, haar op het ogenblik van de aanvraag nochtans welbekend en daarenboven houdt zij geen rekening met de werkelijke duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk (reeds 11 jaar).

Verweerster beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker 'illegaal' in het Rijk verblijft, motiverende dat betrokkene het niet opgeheven of niet opgeschorte bevel het grondgebied te verlaten (al dan niet met inreisverbod) gerespecteerd heeft, wat uiteraard een evidentie is, aangezien dit juist de oorzaak is van diens voormelde aanvragen tot machtiging tot verblijf, de zogeheten 'regularisatie', mede gelet op zijn onafgebroken verblijf in het Rijk sedert minstens 23.08.2010 (zie stuk 2 zijnde de bijlage 26bis DVZ)

Een dergelijke stereotiepe motivering van verweerster, waarbij zij geen rekening houdt met de concrete omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk, staat tevens gelijk aan de afwezigheid van een (wettige) motivering van de eerste bestreden beslissing.

Het is al te makkelijk en zelfs niet ernstig maar ten eerste bestuurlijk onredelijke om prima facie de aanvraag (dd. 29/04/2019) onontvankelijk te verklaren, zonder inhoudelijk nazicht laat staan motivering waarom verzoeker niet in staat is om zich naar het buitenland (inzonderheid herkomstland Nigeria) te begeven.

Het is weldegelijk bewezen dat verzoeker niet de middelen heeft om zich naar herkomstland Nigeria te begeven, want verzoeker heeft geen inkomsten (stuk 5).

Dat hij niet naar herkomstland Nigeria kan, omdat verzoeker in het Rijk werk kan vinden zelfs hebben, geïntegreerd is, taalvaardig is, erkend is en gerespecteerd,... (zoals bleek uit de bij de bestreden regularisatieaanvraag voorgelegde stukken), hetgeen hij in herkomstland Nigeria geenszins is, is weldegelijk een ontvankelijkheidstoets. Na 11 jaar heeft verzoeker in Nigeria geen toekomst meer van doen, wijl zijn verleden er reeds zeer precair en gevaarlijk was.

De bestreden beslissing die hieromtrent niet of niet afdoende motiveert, dient om al deze redenen te worden vernietigd.

Verweerder doet er immers werkelijk alles aan om een legaal statuut in het Rijk te bekomen, en bij uitbreiding geldige verblijfsdocumenten, inzonderheid door het indienen van medische en humanitaire regularisatie-aanvragen.

Bovendien was verzoeker ook hier volop bezig zijn situatie aan het regulariseren (zeer zeker waren de regularisatieverzoeken (zowel medisch en humanitair) dan nog volop hangende, net met het oog op het bekomen van een legaal statuut en bij uitbreiding geldige verblijfsdocumenten (in vervanging en ter substitutie aldus van het paspoort met visum)...

Doch verweerster trekt hier ten onrechte niet de nodige gevolgen uit, dewelke zij uit kracht van wet had dienen te nemen, minstens niet had kunnen nemen!

Rekening houdende met het voorgaande dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden en dient verzoeker opnieuw in de administratieve toestand van voor de eerste bestreden beslissing te worden teruggeplaatst, zijnde een legale toestand waarin hij in het bezit was gesteld van een attest van immatriculatie model A (stuk 2), aldus alsof de bestreden beslissing nooit was genomen...!

Er is meer dat de beginselen van behoorlijk bestuur manifest schendt.

Het getuigt eveneens niet van behoorlijk bestuur dat verzoeker na het laatste betekende bevel om het grondgebied te verlaten, hieraan nimmer, ook niet in latere overheidsbeslissingen, aan herinnerd werd. De overheid liet betijen, zonder concreet initiatief.

Verzoeker kon er derhalve op vertrouwen dat het voormeld bevel het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd werd en/of zou worden, waarbij verder verblijf in het Rijk aanvaard werd, te meer verzoeker van onbesproken gedrag is, nimmer in aanraking gekomen met justitie.

Bovendien leert het actueel diplomatiek reisadvies voor Nigeria als volgt:

Zie: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/nigeria:

Coronavirus COVID-19

- Niet-essentiële reizen vanuit België naar landen buiten de Europese Unie worden ten stelligste afgeraden.*
- Informatie over de maatregelen bij terugkeer naar België vindt u op www.info-coronavirus.be/nl/reizen (externe link).*

Transit: zelfs in transit is het mogelijk dat de luchthavenautoriteiten of uw luchtvaartmaatschappij nieuwe tests opleggen, en mogelijks een langdurige isolatie (14 dagen) bij een positief resultaat. Dit is met name het geval voor vluchten vanaf de gekende internationale hubs zoals onder meer Addis Abeba, Istanbul, etc. Gelieve rekening te houden met dit risico bij het plannen van uw reis en controleer op voorhand uw verzekeringsdekking.

Reizen naar Nigeria (regels van kracht vanaf 5 december 2021)

Hierbij moet rekening gehouden worden meteen aantal belangrijke modaliteiten:

- Alle reizigers naar Nigeria moeten in het land van vertrek een PCR-test (Polymerase Chain Reaction) ondergaan en daarbij negatief testen op COVID-19. De PCR-test dient binnen de 48 uur voor het vertrek plaats te vinden. Nog steeds voor het vertrek moet de reiziger op een portaal (zie hieronder) een bewijs van zijn negatieve PCR-test, kopie van het paspoort en eventueel bewijs van de vaccinatiestatus*

uploaden. Een elektronische of papieren kopie van de negatieve test en een eventueel bewijs van de vaccinatiestatus moeten ook getoond worden bij aankomst in de luchthaven.

- Alle reizigers naar Nigeria moeten zich online registreren via een nationaal portaal (externe link) om een vragenlijst in te vullen en zich via deze weg te registreren voor en te betalen voor één of twee nieuwe PCR-testen, die op de 2de en (indien niet volledig gevaccineerd) op de 7de dag na aankomst moet(en) worden afgelegd. Het portaal biedt passagiers de mogelijkheid om te kiezen waar en wanneer ze de PCR-test willen laten uitvoeren. Na betaling ontvangt de reiziger een QR-code via e-mail. Deze QR-code moet bij aankomst in de luchthaven worden voorgelegd. De Nigeriaanse autoriteiten dreigen met sancties (schorsing van het paspoort voor 6 maanden; intrekking visa en deportatie voor niet-Nigeriaanen) voor reizigers die de regels niet respecteren..
- Voor volledig gevaccineerde reizigers is er niet langer een verplichte quarantaine. Zij moeten enkel een PCR-test afleggen op de 2de dag na aankomst.
- Voor reizigers die niet of niet volledig gevaccineerd zijn blijft een verplichte quarantaine (zelfisolatie) van 7 dagen na aankomst van kracht. Deze reizigers moeten tevens twee PCR-testen afleggen, één op de 2de en één op de 7de dag na aankomst. Indien de test op dag 7 negatief blijkt (de resultaten ervan zullen bekend zijn binnen 24 of 48 uur), mag de reiziger op de 8ste dag na aankomst de quarantaine staken.
- Bovendien moeten reizigers bij vertrek uit Nigeria ofwel een bewijs van volledige vaccinatie voorleggen, ofwel een bewijs van een negatieve PCR-test die werd afgenomen binnen de 48 uur voor het vertrek.

Binnenlandse maatregelen

De Nigeriaanse autoriteiten namen eind maart een reeks maatregelen om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan. Sinds 2 juni worden deze maatregelen op regelmatige basis herzien. Op 25 oktober zijn de volgende regels van kracht:

- De avondklok blijft van kracht tussen middernacht en 4.00 uur 's morgens;
- Openbaar vervoer is weer toegelaten mits respect van de maatregelen voorgeschreven door NCDC (zoals het dragen van een mondkapje);
- Onderwijsinstellingen worden gradueel heropend;
- Religieuze plaatsen van samenkomst mogen 50% van hun maximaal aantal bezoekers ontvangen en moeten de maatregelen voorgeschreven door het NCDC respecteren; religieuze evenementen met meer dan 50 personen moeten buiten georganiseerd worden;
- Massabijeenkomsten van meer dan 50 personen buiten werkplaatsen en religieuze plaatsen van samenkomst blijven verboden;
- De toegang tot supermarkten en open markten is eveneens onderhevig aan strikte hygiënische maatregelen (zoals het dragen van een masker);
- Alle bars en discotheken blijven gesloten. Restaurants mogen 50% van hun maximumaantal klanten ontvangen. Hotels (en hun restaurants) zijn open. Fitnesszalen, cinema's en pretparken blijven gesloten.

Vele van deze regels worden in de praktijk niet nageleefd of gesanctioneerd.

Het staat vast dat reizen naar herkomstland Nigeria af te raden is, toerist of niet.
Dit niet alleen om veiligheidsredenen, maar ook om gezondheidsredenen.

Minstens gelet op het coronavirus COVID19, met een gevaarlijke toestand in herkomstland Nigeria alwaar het virus welig tiert en er nauwelijks coronabeperkende maatregelen in voege zijn laat staan afgedwongen worden, is verzoeker in het Rijk (beter) beschermd (minstens tegen het corona-virus) (met vaccinatie, corona-crisisbeperkende maatregelen als afstandregels, mondkapjeplicht, verbod op samenscholingen ofte grote groepen mensen bijeen,...).

Hieromtrent motiveert verweerster al helemaal niets, hoewel de corona-crisis het Rijk reeds bijna 2 jaar in een wurggreep houdt.

Dat om deze reden in al haar onderdelen de thans bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Niet-ontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling, in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing deze of gene van de genoemde rechtsregels schendt.

De verzoeker begint zijn uiteenzetting met te stellen dat de verweerder zijn beslissing louter motiveert door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en dat tal van elementen uit de aanvraag de grond van de zaak en niet de ontvankelijkheid ervan betreffen. Deze kritiek heeft duidelijk enkel betrekking op de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens brengt de verzoeker een aantal kritieken naar voor op bepaalde motieven die in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen. Hij meent dat het gaat om een gestereotypeerde motivering waarbij er met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden. De verzoeker betoogt consequent dat “*de bestreden beslissing*” of “*de eerste bestreden beslissing*” gebrekkig is, waarbij hij wel verwijst naar het “*laatst betekende bevel om het grondgebied te verlaten*” dat niet werd uitgevoerd en dat onderdeel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing, doch hij verzuimt om concreet toe te lichten hoe het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 18 november 2021 deze of gene van de door hem opgesomde rechtsregels zou schenden. Zo concludeert de verzoeker na zijn uiteenzettingen ook enkel dat “*de thans bestreden beslissing*” (enkelvoud) dient te worden vernietigd.

Bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de in het middel aangegeven rechtsregels door de tweede bestreden beslissing zouden zijn geschonden, dient te worden besloten dat het enig middel niet-ontvankelijk is in de mate dat het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Bij gebrek aan ontvankelijk middel tegen de tweede bestreden beslissing, is het beroep zelve eveneens niet-ontvankelijk ten aanzien van deze beslissing.

Het middel wordt bijgevolg enkel onderzocht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

3.2.2. Verdere beoordeling

3.2.2.1. De verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Het weze herhaald dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Een middel of middelonderdeel is slechts ontvankelijk indien een voldoende duidelijke omschrijving wordt gegeven van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend. Alle door de verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en beargumenteerde wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet in staat is om zich naar het buitenland te begeven om de aanvraag in te dienen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoeker verwijst naar een administratieve fout van de stad Oostende uit 2016 en benadrukt dat dit procedureel mankement nooit in rekening werd gebracht of vergoelijkt. Er blijkt echter niet dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 29 april 2019, bij de uiteenzettingen onder “2. *Buitengewone omstandigheden*”, had gewezen op een administratieve fout van de stad Oostende. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden bij de verzoeker zelf berust, kan het de verweerder niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over elementen die in de aanvraag niet werden aangehaald. Het komt de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden

welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

De verzoeker betoogt voorts dat niet met alle elementen rekening werd gehouden, en meer bepaald met het gegeven dat hij al meer dan elf jaar in het Rijk verblijft en dat een medische begeleiding noodzakelijk is.

In de bestreden beslissing wordt over de medische elementen, die de verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn medische problematiek als buitengewone omstandigheid, medische problematiek die bovendien een ver transport zou bemoeilijken. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: twee medische attesten dd.06.01.2013 en dd. 22.07.2013 van dr. B. (...) en twee psychologisch attesten dd. 03.02.2012 en 26.12.2012. Echter, we stellen vast dat de voorgelegde attesten dateren van meer dan acht jaar geleden en dus geen enkele actualiteitswaarde meer hebben. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel of dat hij nog steeds in behandeling is. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenmin recente medische stukken. Het is dan ook niet duidelijk of het medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven. De verzoeker betwist niet dat hij *“geen enkel stuk voor(legde) waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel (is) of dat hij nog steeds in behandeling is”*. De verzoeker toont evenmin aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken evenmin blijkt dat de verzoeker niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. In het kader van zijn machtigingsaanvraag van 29 april 2019 gaf de verzoeker overigens ook zelf aan dat zijn psychische problemen hem niet verhinderen om te werken. De verzoeker toont niet aan dat enig medische element ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De verzoeker verwijst tevens naar zijn gezinsleven dat naar zijn mening beschermd dient te worden en verwijst in dit verband naar de stukken van het administratief dossier. Uit de machtigingsaanvraag van 29 april 2019 blijkt evenwel niet dat de verzoeker op enig gezinsleven (partner en/of kinderen) in België had gewezen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gemotiveerd dat de verzoeker niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven en dat uit het administratief dossier wel blijkt wel hij één oom heeft die in België zou verblijven, maar dat de verzoeker geen melding maakt van dit familielid in de voorliggende aanvraag. De verzoeker maakt opnieuw niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen, waar hij in zijn machtigingsaanvraag van 29 april 2019 op had gewezen, zou hebben veronachtzaamd.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn *“opgebouwd sociaal weefsel in het Rijk”* en naar zijn verblijf van reeds meer dan elf jaar in België, kan worden aangenomen dat de verzoeker hiermee doelt op zijn privéleven. Verderop in zijn verzoekschrift benadrukt de verzoeker dat hij hier werk kan vinden, geïntegreerd is, taalvaardig is en dat hij in België erkend en gerespecteerd is, wat hij in zijn herkomstland Nigeria niet is. Na elf jaar in België te hebben verbleven heeft de verzoeker naar eigen zeggen in Nigeria geen toekomst meer.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij absoluut in België zijn familiaal en sociaal leven verder wenst uit te bouwen. Een gedwongen terugkeer zou een manifeste inbreuk en schending betekenen van het recht van betrokkene op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §

94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aan toont dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene één oom heeft die in België zou verblijven, maar betrokkene maakt geen melding van dit familielid in zijn aanvraag 9bis. Uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Nigeria bestaande uit zijn ouders, zijn vier zussen en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een vijftiental getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over zijn integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verzoeker benadrukt wel een aantal elementen uit zijn aanvraag, maar laat verder na om op concrete wijze in te gaan op de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Met zijn betoog betwist, noch weerlegt de verzoeker dat hij bij het indienen van zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat de door hem in België opgebouwde banden dermate intens zijn en de gebruikelijke banden overstijgen derwijze dat hij "voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is" en dat uit de bij de aanvraag voorgelegde getuigenverklaringen niet blijkt "dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren". De verzoeker toont geen onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag aan, te meer daar de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op hem rust en de verweerder er daarom enkel toe gehouden is te beoordelen of de in de aanvraag ontwikkelde buitengewone omstandigheden ook daadwerkelijk aantonen dat het voor de verzoeker quasi onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing over het langdurig verblijf in België als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf van meer dan tien jaar in België. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien het behoort tot de

gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij op heden aldus meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat betrokkene meer dan werkbereid zou zijn, dat hij over een arbeidsverleden zou beschikken in België, dat zijn motivatie en kennis om te werken zeer overtuigend zouden zijn, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich maatschappelijk te integreren, dat hij maximale inspanningen zou doen om de Nederlandse taal te leren, dat uit de voorgelegde getuigenverklaringen, waaronder één van dhr. Bart Tommelein, burgemeester van Oostende, zou blijken dat hij vriendelijk, respectvol, beleefd, werkbereid en behulpzaam zou zijn, dat hij zich onmiddellijk in het arbeidscircuit zou kunnen inschakelen, dat hij voor een inkomen voor zichzelf zou kunnen zorgen, dat hij reeds ingeschakeld was in het interim circuit, dat hij een slagersopleiding gevolgd zou hebben, dat hij perfect in staat zou zijn om handenarbeid te verrichten, dat hij niet de intentie zou hebben om afhankelijk te worden van de sociale voorzieningen, dat hij zich perfect geïntegreerd zou hebben, dat hij lokaal verankerd zou zijn, dat hij een gedegen kennis van de Nederlandse taal zou hebben, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals contracten van uitzendarbeid, een onthaalbrochure flanders bakery, het addendum bij zijn inburgeringscontract, verschillende getuigenverklaringen, een werkbeloofte, zijn bankkaarten, zijn SIS kaart, zijn bloedgroepkaart, zijn jobpass en een attest dat hij geen financiële steun ontvangt van het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Waar de verzoeker meent dat de verweerder zich beperkt tot de vaststelling dat hij illegaal in het Rijk verblijft en hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij zodus niet worden bijgetreden.

De verzoeker geeft tevens te kennen dat het niet opgaat om te wijzen op zijn verantwoordelijkheid bij het bestendigen van een illegaal verblijf. De verzoeker gaat echter eraan voorbij dat in de bestreden beslissing eveneens wordt uiteengezet dat de lange duur van het verblijf niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden, aangezien deze behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld wordt (waarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009) en dat het "louter langdurig verblijf in een land bovendien niet aan(toont) waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland". Het gegeven dat daarnaast ook nog - al dan niet op pertinente wijze - wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de verzoeker, brengt deze voorgaande en determinerende motieven niet aan het wankelen.

De stelling van de gemachtigde dat de door de verzoeker aangehaalde elementen (met betrekking tot zijn lang verblijf en integratie) niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is overigens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf gedurende elf jaar op het Belgische grondgebied het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat de verweerder dit element foutief zou hebben beoordeeld. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat

uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

De verzoeker benadrukt nogmaals dat hij niet de middelen heeft om zich naar zijn herkomstland Nigeria te begeven nu hij geen inkomsten heeft.

De verzoeker beperkt zich hiermee tot een loutere herhaling van datgene wat hij reeds in zijn machtigingsaanvraag van 29 april 2019 heeft opgeworpen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat transport naar het land van herkomst voor hem onbetaalbaar geworden zou zijn. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat het transport naar zijn land van herkomst onbetaalbaar zou zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker betwist niet dat hij voor zijn terugkeer een beroep kan doen op de ‘Internationale Organisatie voor Migratie’ om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Door louter de elementen uit zijn machtigingsaanvraag te herhalen, weerlegt, noch ontkracht de verzoeker de voormelde motieven waaruit blijkt dat met de aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats van de bevoegde overheid uit te spreken over de vraag of dit element al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn in het verleden ingediende verblijfsaanvragen, waarmee hij getracht heeft om zijn verblijf te regulariseren, kan niet worden ingezien hoe de thans bestreden beslissing hierdoor gevitieerd zou kunnen worden. Door louter op voorgaande procedures te wijzen en door op geheel onbegrijpelijke en contradictorische wijze te poneren dat de verweerder hier ten onrechte niet de nodige gevolgen uit trekt, dewelke zij uit kracht van wet *“had dienen te nemen, minstens niet had kunnen nemen”*, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder inzake de thans voorliggende aanvraag van 29 april 2019 niet op deugdelijke of zorgvuldige wijze heeft besloten dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom de verzoeker de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

De verzoeker betoogt dat het niet getuigt van behoorlijk bestuur dat hij na het krijgen van zijn laatste bevel om het grondgebied te verlaten hier niet aan herinnerd werd, ook niet in latere overheidsbeslissingen en dat de overheid liet betijen zonder concreet initiatief. De verzoeker meent dat hij er dan ook op kon vertrouwen dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd werd en/of zou worden waarbij zijn verder verblijf in het Rijk aanvaard werd te meer nu hij van onbesproken gedrag is en nimmer in aanraking is gekomen met justitie. Deze kritiek slaat op de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Wanneer aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, dan rust op hem de verplichting om hieraan gevolg te geven. Het loutere gegeven dat de verzoeker vooralsnog niet op

gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, doet de verplichting die op hem rust om het grondgebied te verlaten niet teniet. Evenmin het gegeven dat hij niet in aanraking kwam met justitie. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat *“van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”*.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

De verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Nigeria en in het bijzonder de passages die betrekking hebben op de maatregelen in verband met het coronavirus. De verzoeker leidt uit deze passages af dat reizen naar Nigeria af te raden is, toerist of niet, en dit niet alleen om veiligheidsredenen maar ook om gezondheidsredenen. De verzoeker benadrukt dat het coronavirus in Nigeria welig tiert en er nauwelijks coronabeperkende maatregelen in voege zijn, laat staan dat deze worden afgedwongen en hij stelt dat hij in België beter beschermd is tegen het coronavirus dan in Nigeria.

Nogmaals dient evenwel te worden benadrukt dat het de vreemdeling toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit de stukken van het administratie dossier blijkt dat de verzoeker deze omstandigheden rond het coronavirus in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 29 april 2019 niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd over elementen die de verzoeker in zijn aanvraag niet had aangehaald. Hoewel er nog geen sprake was van het COVID-19-virus op het ogenblik dat de verzoeker zijn machtigingsaanvraag op 29 april 2019 indiende, stond het de verzoeker steeds vrij om dit element in het kader van een latere aanvulling als een buitengewone omstandigheid aan te brengen. De verzoeker heeft dit blijkens de voorliggende stukken echter niet gedaan.

In de mate dat de verzoeker nog betoogt dat hij omwille van veiligheidsredenen niet kan terugkeren naar Nigeria, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing in dit verband als volgt wordt gemotiveerd:

“Ook de verwijzing naar de toestand in Nigeria (waar de toestand gevaarlijk en zeer grillig zou zijn en waar het nog nooit zo gevaarlijk geweest zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Nigeria geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

De verzoeker gaat opnieuw niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing. Door louter de elementen uit zijn machtigingsaanvraag te herhalen, weerlegt, noch ontkracht de verzoeker de voormelde motieven waaruit blijkt dat met de aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

3.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat zijn gezinsleven dient te worden beschermd en verwijst in dit verband naar de stukken van het administratief dossier. Uit de machtigingsaanvraag van 29 april 2019 blijkt evenwel niet dat de verzoeker op enig gezinsleven (partner en/of kinderen) in België had gewezen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld "*dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene één oom heeft die in België zou verblijven, maar betrokkene maakt geen melding van dit familielid in zijn aanvraag 9bis.*"

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een gezins- en familieleden in België heeft, laat staan dat hij aantoont dat het om een gezins- en/of familieleden gaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn "*opgebouwd sociaal weefsel in het Rijk*" en naar zijn verblijf van reeds meer dan elf jaar, kan worden aangenomen dat de verzoeker doelt op zijn privéleven.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven.

In de bestreden beslissing wordt in verband met het privéleven van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een vijftiental getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over zijn integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).”

De verzoeker lijkt hier niets concreet tegen in te brengen.

Hoe dan ook was de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing niet gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, beschikte de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing ook niet over een attest van immatriculatie. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 blijkt dat het attest van immatriculatie slechts geldig was tot 16 maart 2012. Het gegeven dat de verzoeker in het verleden een aantal verblijfsprocedures heeft doorlopen en dat deze enige tijd in beslag namen, impliceert nog niet dat de verzoeker gemachtigd of gerechtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij absoluut in België zijn familiaal en sociaal leven verder wenst uit te bouwen. Een gedwongen terugkeer zou een manifeste inbreuk en schending betekenen van het recht van betrokkene op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen

iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt wel dat betrokkene één oom heeft die in België zou verblijven, maar betrokkene maakt geen melding van dit familielid in zijn aanvraag 9bis. Uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Nigeria bestaande uit zijn ouders, zijn vier zussen en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een vijftiental getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over zijn integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De laat na om op concrete wijze in te gaan op de hierboven geciteerde motieven.

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de

banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In deze zaak heeft de verzoeker nooit een definitieve toelating gekregen om in België te verblijven.

Het EHRM stelde bovendien ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat een terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

De verzoeker benadrukt dat hij al elf jaar in België verblijft, maar uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het privéleven van de verzoeker op concrete wijze in rekening bracht. De verzoeker toont niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van de gemachtigde dat een tijdelijke scheiding en dus een tijdelijke terugkeer naar Nigeria het privéleven niet verstoort – onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard en dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de geboden motieven niet deugdelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoeker in wezen de elementen uit de aanvraag herhaalt en telkenmale herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing onderuit te halen. Evenmin toont de verzoeker aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen of dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de voorgelegde elementen. De verzoeker heeft ook geen elementen geduid waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Gelet op wat hoger reeds werd uiteengezet, wordt ook de schending van het vertrouwensbeginsel niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE